

[Hanne Reintoft.]

betyde opgivelsen af dansk selvstændighed. Nu har regeringen måttet give befolkningen den store indrømmelse, at der vil blive afholdt folkeafstemning før den endelige afgørelse, men den har valgt et tidspunkt herfor, der ganske åbenlyst skal lægge en dæmper på debatten om fællesmarkedet, indtil valget er overstået. Det er meget smart. Beslutningen om folkeafstemning er truffet under et vist pres fra befolkningen, og alligevel formår man at udnytte den taktisk for at køre sin fællesmarkedspolitik igennem.

Jeg tror også, man må bedømme socialdemokratiets og andres evindelige krav om øget oplysning og flere oplysninger og bedre oplysninger som tjenende det samme formål som regeringens problemfri ansøgning. Det skulle da være utroligt, om socialdemokratiet efter 10 års fællesmarkedshandlinger, ganske vist med afbrydelser, ikke skulle have opdaget, hvad hovedproblemerne i vores tilslutning dertil vil blive. En sådan pacificering af befolkningen, nemlig at den ikke behøver at beskæftige sig med det spørgsmål ved det kommende valg, fordi der kommer en folkeafstemning, vel at mærke hvis lovforslaget gennemføres med $\frac{5}{6}$ flertal, er uacceptabel. Det gælder om at understrege over for befolkningen — og vi vil gøre alt, hvad vi formår — at det, det drejer sig om ved det kommende valg, først og fremmest er at undgå at få $\frac{5}{6}$ flertal her i dette ting for indtræden i fællesmarkedet, og så vil vi i øvrigt fastholde, at folkeafstemningen må foretages inden en endelig afstemning her, så befolkningen står frit og ikke er under pres af de politikere, der har en ganske diskutabel ret, når man ser på grundloven, til at benytte dette $\frac{5}{6}$ flertal. Når vi ser tilbage på Danmarks historie efter anden verdenskrig og ser, hvordan de skiftende regeringer meget flot og elegant har holdt udsalg af landets selvstændighed til NATO, til enhedskommandoen, til Verdensbanken, til Valutafonden og til EFTA, og endelig, hvor meget suverænitet der allerede er afgivet i forbindelse med lovændringer og administrativ harmonisering med EEC-landene, tror jeg nok, at tiden er inde til, at man får slået bremserne i og får befolkningen til at forstå, at dette valg først og fremmest bliver et fællesmarkedvalg.

Jeg skal kun udenrigspolitisk beskæftige

mig med en eneste ting, som jeg synes har fået lov at ligge i denne debat, noget, der udenrigspolitisk og forsvarspolitisk må tynde os allermost, nemlig situationen i Indokina. Folketingsperiodens forløb ændrede intet ved regeringens holdning til USAs aggressionskrig i Indokina. Det socialdemokratiske forslag om dansk anerkendelse af den demokratiske republik Vietnam blev hilst velkommen af vores parti, men blev af en næsten 100 pct. enig regeringsfront afvist. Det synes ligesom at være gået let og elegant hen over hovedet på regeringen, at krigen mod de indokinesiske folk under dække af al mulig sludder om fred og tilbageværende af amerikanske tropper er forøget i voldsomhed; og under dække af, at det er sydvietnamesiske tropper, der angriber i Cambodia, gennemføres nye udvidelser af den amerikansk dirigerede aggression. Amerikanske fly vælter daglig deres tunge laster af bomber ned over hovedet på disse mennesker, også mens vi sidder her valent og ikke kan tage stilling, for Danmarks regering ser åbenbart ingen grund til at ændre signaler. Man trækker troligt i hælene på den amerikanske imperialisme, prøvede endda ved den udenrigspolitiske debat at gøre holdningen endnu mere uklar, end den har været før i dette folketing, alt imens titusinder af fattige mennesker slagtes i Sydøstasien. De menneskers eneste forbrydelse er, at de ikke umiddelbart er indstillet på at indordne sig under fremmede magters herredømme og vilje.

Regeringen taler fortsat om nødvendigheden af at se sagen fra begge sider. Konsekvent undlader man at skelne mellem angriber og angrebne, konsekvent lukker man øjnene for de forslag, befrielsesfronterne i Laos, Vietnam og Cambodia gentagne gange har fremsat for at nå frem til en fredelig udvikling i deres lande. USAs svar på disse forskellige fredstilbud har været mere end ensidige; der væltes flere bomber og mere napalm ned over de arme folk i Indokina.

Danmarks regering har officielt erklæret sig som modstander af forurening af verdens natur, men man må sige, at modstanden har sine meget snævre grænser. Det har således ikke til dato været muligt at høre nogen dansk regeringsstemme, der hævdede sig mod USAs alt dræbende forurening i Vietnam og Cambodia i form af kemisk krigsførelse.